

Vad ingen anade
att
Pålssonhuset
kunde berätta

För nya generationer...

Tillägnas Gustaf Pålsson och hans hembygdskärllek, Malmö Planterings- och Försköningsförening och ideella krafter inom Käglinge Egnahemsförening.

Sammanställt av Per Ragnarson Hembygdsåret 2016.

1.

1985 ”Skorsténsugnen” som kom tillbaka

När det ideella arbetet med att restaurera och bevara den lilla gården på ”Kjeglinge N:o 2” skulle börja hösten 1985, tillfrågades Gustaf Pålsson om vilka minnen han hade från den barndom som han upplevde hos sina morföräldrar, Anders Greko och Kersti Erlandsdotter, där på gården. En fråga gällde en från tidigt 1900-tal vanlig kokskamin, som väl inte hörde hemma i gamla tiders kök.

Gustaf hade som vuxen i mångt och mycket visat en ovanlig receptivitet och hade sannolikt varit ett läraktigt barn. Bästa beviset är att han under cykelturer med dottern Kerstin (1921-1947) deltog i insamlandet av växter för det herbarium, som var obligatoriskt för henne under åren på Tekla Åbergs skola i Malmö. Han memorerade latinets så väl att han kvalificerade sig som medhjälpare, när hans vän botanikern John Kraft från Landskrona inventerade växtligheten kring den gamla grustakten, nu Käglinge Naturområde.

Gustaf berättade om den ”skorsténsugnen” (betoningen från mormors särpräglade Oxie-dialekt), som hade funnits fram till 1905, då den revs ut, samtidigt som plankor lades över det större rummets, ”stuans”, jordgolv.

Det blev rätt många timmar för undertecknad i sällskap med ingenjören och grannen Olle Bennvid för att fånga Gustafs berättelse i en teckning, som skulle duga som underlag för att riva skorstenen och rekonstruera ugnen. Det handlade om gårdskökets matlagings-, röknings- och bakningsplats med öppen eld. Sådana ses oftast som en ”bubbla” på skånegårdars utsida, inte inbyggda i huset.

Gustafs minne var skarpt och när skorstenen rivits och ugnen rekonstruerats, kunde han gå in och

efter en stund konstatera att det var just såhär som han mindes mormor vid matlagning i ett smalt utrymme, från vilket hon också kunde sticka ved in i stuans värmande sättugn.

Om man koncentrerade användningen av den öppna ugnen, kunde man i stenkonstruktionen också lagra in värme, annars gick det mesta av den upp till kråkorna.

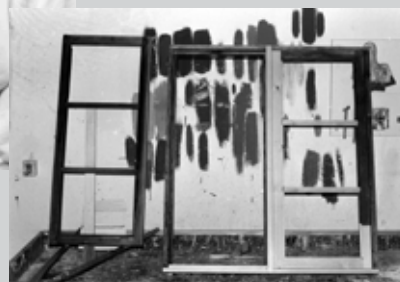
Med denna kökskonstruktion återskapad, vilket inte hade varit möjligt utan Gustafs barndomsminnen, har Pålssonshuset en för skånegårdar unik inredning.

*

Om John Kraft (1912-1998) och hans inventeringar bl.a.: ”John Kraft (1979) sådde frön direkt på värdväxtens rötter vid Fredriksberg och Granebacken i Malmö, varefter klintsnyltrotten visade sig efter ett par år. Han spred även arten inom Käglinge rekreationsområde genom att lägga ut fröståndare på tre olika platser (Kraft 1982, s. 19)”. Magnus Magnusson i Svensk Botanisk Tidskrift 2008 (som bl.a. nämner en lokal vid groddammen).

Skorstensugnen, matlagingsplatsen, återskapades efter Gustaf Pålssons barndomsminnen.

Ett "förfodat", d.v.s. delvis förnyat, fönster åt gårdssidan 1986.

Hans och Sonja Allbäck tar tag i de 200-åriga fönstren. De anade väl inte att de skulle kunna bli det lilla Pålssonhusets länk till slott och parlamentsbyggnader. Det blev mycket TV och press, när uppdraget för Frankrike var klart 2013.

2.

1985 Koja och slott

Hans och Sonja Allbäck åtog sig att med deras egna idéer och metoder som "fönsterhantverkare" med beprövad kunskap restaurera samtliga fönster i byggnaderna. De ville fortsättningsvis använda huset som ett referensobjekt bl.a. i kurser för blivande fönsterhantverkare med användning av ren linolja, deras egenhändigt utvecklade, uppvärmade "kittlampa" m.m.

Detta är egentligen nummer 1 av vad Pålssonhuset har gett, den första helrenoveringen enligt "Allbäckmetoden", som via allt större projekt i Sverige och utomlands ledde till uppdraget att lägga upp en miljövänlig och hållbar renovering av runt 3000 fönster på det historiska slottet Versailles utanför Paris.

Att söka sig tillbaka till gamla, miljövänliga och allergifria metoder för färgfamställning och målning är makarna Allbäckes verk helt och hållet, men vi är glada och stolta över att ha fått vara med på ett hörn i början av en unik utveckling. Hans och Sonja har sedan 1986 återkommit med kursdeltagare och för att titta till fönstren, vilket de har lovat att göra så länge de bara kan.

Det är för oss i Käglinge ganska nöjsamt att fråga besökare vad denna oansenliga lilla gård på skånska slätten har gemensamt med något så stort och fint som Versailles... Ett uppmärksammat TV-program 2014 om slottsprojektet har hjälpt några att svara rätt.

Linoljeprodukter baserade på gamla, mycket väl beprövade metoder hjälper nu fransmännen att med långsiktighet hålla nere slottsunderhållets kostnader. Idéerna fick också ta plats vid FN:s miljökonferens i Paris.

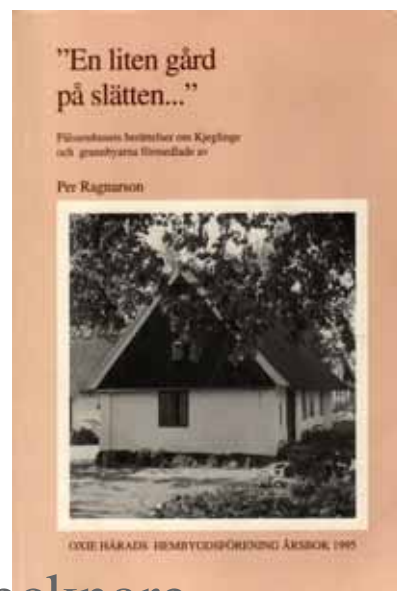
*

www.allbackpaint.com 2016: "Just nu pågår omfattande arbeten med våra material på bl.a Chateau de Versailles, Frankrike, Aakershus fästning i Oslo och parlamentsbyggnaden i Ottawa, Canada."

3

1986 Skomakare, postagumma och tecknare

Den äldsta bilden av Pålssonhuset, som fanns bland Gustaf Pålssons papper är en teckning från landsvägen i nordost mot hörnet där gödselstacken hade funnits, när gården brukades. Den är signerad "E. L-G". Initialerna står för Ester Linnéa Lundén-Gullander, som så sent som 2014 efterfrågades av en skribent som ville skildra gamla tiders underhållare och berättare. Sådär blev hennes biografi i korthet, sammansatt med hjälp av bl.a. Gustaf Pålssons partikamrat i Oxies lokalpolitik Ingvar Nilsson (son till kvinnan bakom "Ida Nilssons gata"):

Ester Landén föddes på julafton 1890 i blekingska Listerby. Hon gifte sig i maj 1912 med skomakaren Olof Gullander (1888-1930), även han en bleking. Esters far Adrian Lundén var också skomakare, så när hon tidigt blev änka tog hon upp det som hon hade lärt och försörjde sig, bosatt i Toarp, delvis som skomakare men var också brevbärare. "Som färdmedel hade hon en cykel med hjälpmotor. En skön syn när hon kom med sina fullastade postväskor. Tänk Dig vintrarna på 40-talet!" berättade Ingvar Nilsson, vars familj i Oxie fick skor lagade hos Ester. Men hon skrev dikter på sydsåkiskt bygdemål, sjöng och deklamerade, spelade fiol, upptecknade folkmål och folkliv, vilket gav henne en plats i dokumentationen av slättbygds mål med sådant "tj" i stället för "k" (särtj=särk), som konstnären Axel Ebbe odlade i sin "Bibelsk Historie" på hököpingemål. Sådär spred hon ornitologi på släbosåkiska:

*Räkkna åpp ti slavs fula!
Kråga, råga, ramm, svan,
skadde, viva, hö.j, spår;
alika, ula; ti slavs fula´.*

(Ramm=korp, på danska ravn)

Ester, själv uppenbart läraktig, skrev bl.a. en hyllningsdikt till Oxies "Gula skolan", när den invigdes i augusti 1930. Då manade hon i sin tids anda barnen att ta för sig av kunskap för livet. Fortsatt skolgång var på den tiden fåtalets möjlighet.

*Nu vår byggnad blott vi önska
sluta in i lummig grönska
i en ram av hoppets färg.
Och att, vad här inom säges,
läres, rådslås, överväges
blir vår sockens must och märg.*

*Och Ni Unga! Må Ni lära
skolan hålla högt i ära,
tacksamt minnas allt den gav.
Vart Er väg i världen vänder,
övat huvud, vana händer
ha Ni städse nytta av.*

Tyvärr tycks ingen ha fotograferat Ester i någon av hennes roller. Ester dog i maj 1978.

*

Per Ragnarson: En liten gård på slätten. Oxie Härads Hembygdsförening årsbok 1995.

Oxie Kulturhusförening: Gula Skolan i Oxie kyrkby, 1998.

1987

För jag föddes där 1916!

När restaureringen av gården var klar och den kunde visas på söndagar, fick den besök av svenskamerikanen Nils Alton Lindberg med svenska släktingar. Till en av husets grannar sade han bestämt att han ville komma in i huset, innan han skulle återvända till hemmet i Jamestown N.Y. någon dag senare. Tillfrågad varför det var så angeläget, svarade han rappt: *"B'cause I was born there!"* Det hände den 28 mars 1916. Familjen Lindberg med Anders (*bilden*), som blev Andrew, och Ester Lang, postamannens och takläggaren Nils Langs och Maria Qvists dotter, bodde alltså i huset, när teckningen i *avsnitt 2* kom till, ritad av Langs efterträdare med posten.

Efter ett kort flytt nedåt närliggande Källstorpsvägen, emigrerade familjen 1923. Alton mindes en enkel stege, på vilken han hade klättrat för att komma upp på vinden och sova i en stor låda där. Alton återvände hem men höll kontakt med Käglinge under sina sista år genom sonen Bob. När han fyllde 98 år och bodde på ett äldreboende "Adult Home", kunde vi talas vid per telefon liksom ett halvår senare, när han hade kommit in på ett sjukhus. Med dottern Nancy vid sängen talade han

under sista veckan mest om möjligheten att få återse sin kära hustru Myra och om barnåren i Käglinge. Detta var i september 2014. Det som varken han eller någon annan i slakten visste var att Anders (Andrew) Lindberg inte bara var tvilling utan att det tidigare förekommit två tvillingfödslar i samma familj. Tvillingpar tre gånger, det händer inte ofta.

I juli och augusti 2015 kom Nancy Nordwall och maken Bruce, Bob Lindberg och maken Sammy på besök och då blev det festligt med svensk och amerikansk flagg och släktingarna i Käglinge, Ingemar och Ann-Christin Lindberg, som värdar.

Med hem till barnbarnsbarn följde T-shirts med arkitekten Ingeborg Kildetofts teckning av den lilla gården "in Sweden", där deras "grandgrandfather" föddes för 100 år sedan.

Alton Lindberg 2014 med barnbarnsbarnet som ärvt hans namn. Nancy och Bruce Nordwall, dotter och måg t.v.

Nancy var bokad för flera berättanden inför skandinaviska föreningar och kontakterna fortsätter.

*Flaggfest i blågult och med amerikanska "stars and stripes" vid Pålssonhuset
2 augusti 2014 (Sk.D.).*

Oväntat möte bäddade
för släktbesök från USA

5.

1997 När åldermannen gifwit tiden...

Den i hembygdens historia väl bevandrade Gustaf Pålsson hade apropå en byaordning från 1829, tiden efter enskiftet, omtalat att det skulle ha funnits ett sådant dokument redan från 1766. Men han hade aldrig själv sett det.

Skulle något sådant ändå kunna finnas nånstans i Lund? Inget resultat. I stadsarkivet hos den stora staden som inkorporerade byarna 1967? Knappast sannolikt men värt ett försök någon gång i förbifarten.

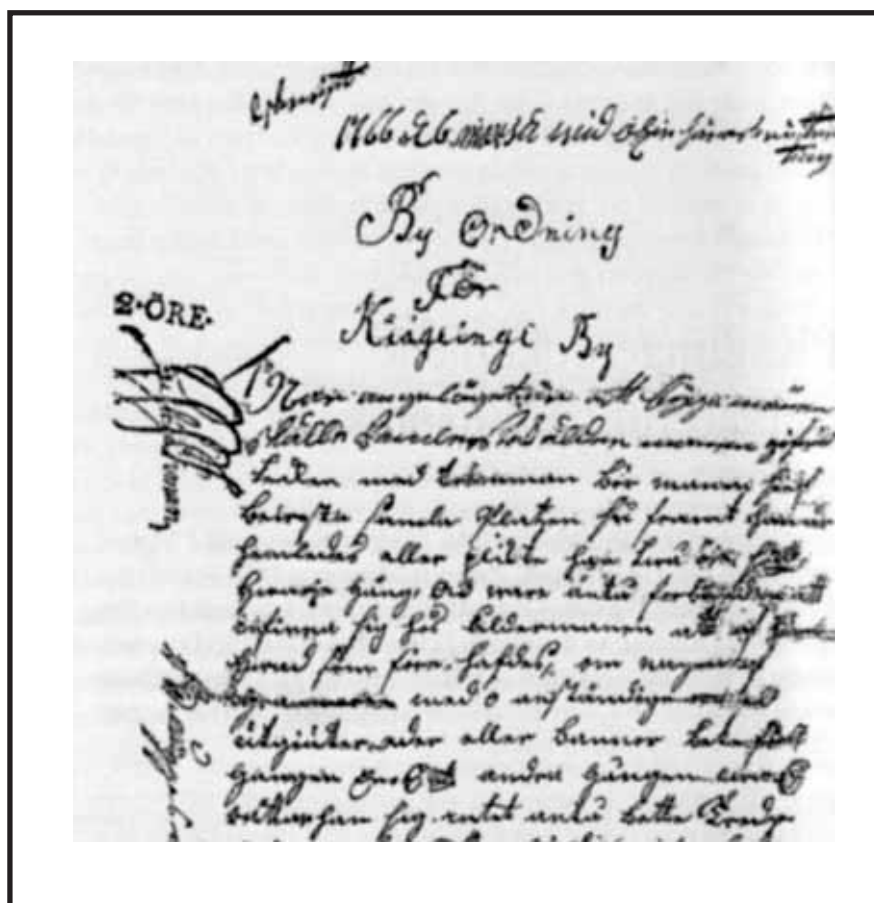
Frågan ställdes vid disken i forskarsalen. Det söktes på dator och i hyllor men beklagades – ingenting sådant från Oxie-byarna.

Men! Den som svarade var inte ensam i tjänst. Bakom honom arbetade en kollega. Han sade ingenting den gången. Men ett par veckor senare ringde han och berättade att han hade avlyssnat ärendet om Käglinges byaordning från 1766. Det hade på något vis låtit bekant, men var hade han sett något sådant? Han snurrade runt det på sitt huvuds hårddisk och...ja! Det fanns ett brev skrivet 1976 av en pensionerad lektor i Kalmar, Nils Erlandsson (1899-1984). Han hade rötter i samma släkt från Oxie och Glostorp som husmor Kersti Erlandsdotter på gården fram till sin död 1908. Hans far Per Erlandsson (1855-1928) föddes i Glostorp på Björka gård, som dennes farfar, en tidigare Per, hade tillträtt genom gifte och köp.

Nils hade skickat en kopia på Käglinges byaordning från 1766 till Malmö Stadsbibliotek, som hade vidarebefordrat den till stadsarkivet, där den hade hamnat bland inkommande skrivelser och sålunda inte lätt att hitta vid ett sök på Oxie. "Det är bara att komma hit och hämta en kopia, eller ska vi skicka en..."

Originalen är inte lättläst, men det var värt besväret att uttolka den, för på den tiden skrev man inte mer än nödvändigt. Texten är hårt utmejslat konkret med besked som inte tålde ifrågasättanden. Hör bara åldermannens röst bakom den inledande punkten:

"När angeläget är att byija männen skola samlas och åldermannen gifwit tiden med trumban, bör mannen sig bewista Samle Platzen så framt han är hemledes, eller plikte han två öre Silfwermynt hwarje gång och ware ändå förbunden att infinna sig hos åldermannen att afhöra hwad som före hafdes, om någon af grannarne med oanständiga ord eller åtgärder, eder eller bannor upprätt,

Presentation och punkt 1 i byaordningen från 1766.

böte första gången ett öre Smt, andra gången två öre Smt, rätter han sig intet ändå böte han Tredie gången tre öre Smt och warder särskilt wid domstolen tilltalad.”

Sedan kommer instruktioner om hur de tre vångarna skall odlas och vad som krävs av inhägnader.

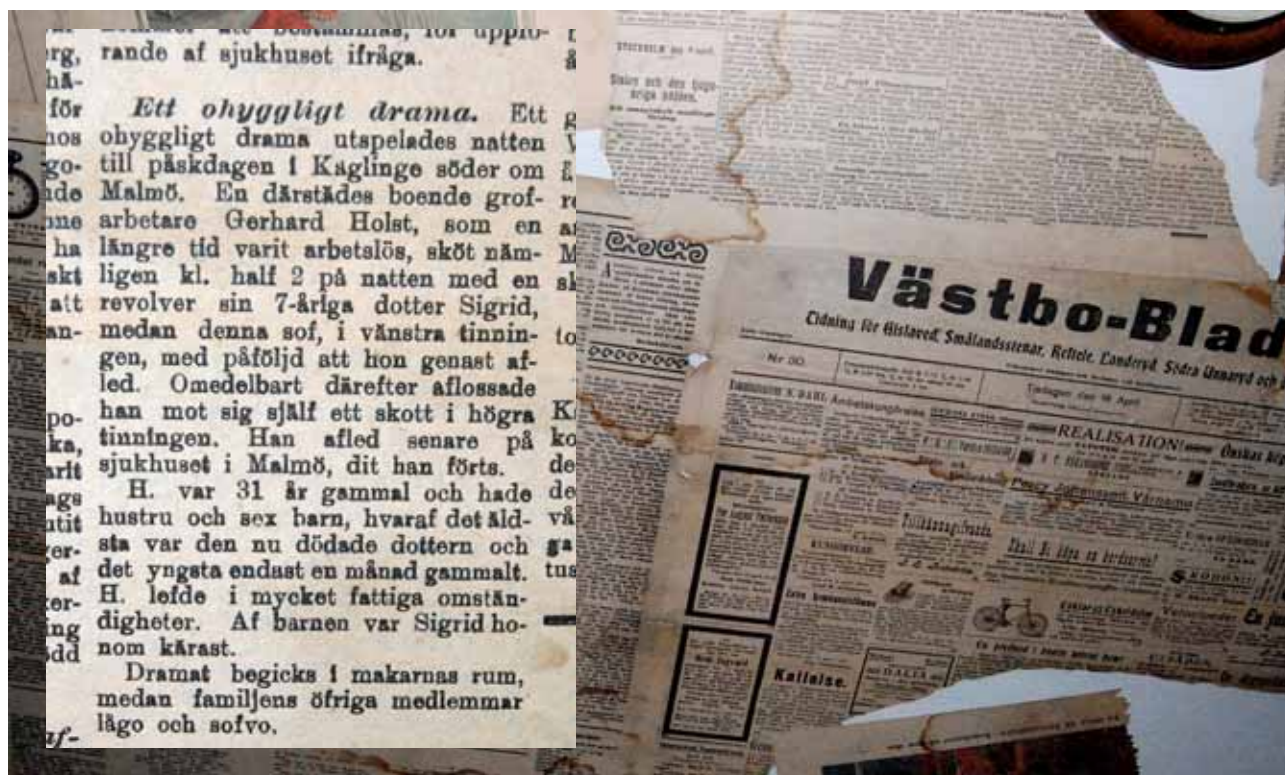
Även ”Kjeglinge gata” med allmänningen och vattenplatsen, wanningen, regleras i byaordningen:

”När vår wattung på gattan bör öppnas, måste alla så bofasta som Gatu Huus folk i byen dertill vara bejelpig eller plikte hemmans brukarna åtta öre Smt första gång, andra och tridje gång dobelt, men husfolket två öre första gång och andra och tridie gång fyra öre Smt”.

Folk och få lika, även djurskötseln, inte minst svinhållningen krävdes i gammaldags kärvt språk och allt skrevs under av tio byamän. Dessutom var dåtidens byaordningar både initierade och godkända av landshövdingen.

*

En omtänksam son av Oxie och en lyhörd arkivtjänsteman är att tacka för att vi nu har och kan se hur det fungerade i den by som sedan drygt 200 år inte längre finns.

6..

2011 En tragedi för 99 år sedan

I ett hus som funnits i närmare 200 år rymms förstås både glädje och sorg. Någoting skrämmande hade hänt, annars hade 90-åriga Anna Jönsson (1900-1999) inte sagt det hon sade vid en av de midsommargudstjänster utomhus som sedan kyrkovärden Gustaf Pålssons fränfalle hålls i hans anda. Jag råkade höra henne berätta för en nästan jämnårig dam att *"det var så hemskt så jag gick omvägar förbi, när jag skulle hem från skolan"*.

Vad var det som var så hemskt? Det passerade och jag frågade aldrig Anna. Så händer då följande osannolika att vår dotter vid ett besök i ett restaurerat gammalt timmerhus i skogen utanför småländska Gislaved tittar på en tidning från 1912, Västbo-Bladet, som man hade klistrat upp på väggen som man förr gjorde för att täta mot vinden.

Hon läser en notis, återgiven här intill, och ser att den handlar om Käglinge. Hon fotograferar den och mejlar den hem.

Texten väckte minnet av vad Anna sade den där midsommarsöndagen några år tidigare. Det var nästan som att höra hennes röst igen. Hon dog 1999 nästan 99 år gammal. Det som var så hemskt var att en familjetragedi hade inträffat i huset, en arbetslös far hade tagit sin äldsta datters och sitt eget liv lämnande kvar hustru och fem barn. *"Meddelst revolver"*, står det i Glostorps dödbok. Flickan, som också gick i Käglinge skola, var ett par år yngre än Anna Jönsson.

Det hade alltså hänt några år innan Anders och Ester Lindberg flyttade in och Alton Lindberg (se under 4 ovan) föddes där i mars 1916. Om detta hade Gustaf Pålsson, som då var 15 år och färdig med skolan, aldrig berättat – och man förstår väl varför. I den lilla byn Käglinge och i gårdarna runt omkring måste händelsen ha upplevts precis som Anna berättade, så hemskt att man ville gå omvägar för att ta sig förbi stället där det hände.

Oxie Härads Hembygdsförening årsbok 2011:

"Pressklipp som tapet berättade om familjedrama i Käglinge 1912".

En mindre del av Lave Olssons mineralsamling visas nu i den f.d. spiskammaren, där Inga och Lave också presenteras i bilder från deras naturexpeditioner. T.h. del av expon hos sonen Lars-Göran i Luleå.

7.

2011 De förtrollade stenarna

Lave (1918-2011) och Inga Olsson (1916-2002) var ett rart, naturälskande par. Tillsammans, till fots eller med en kanadensarkanut, tog de sig ut i naturen. Lave målade berättelser om vad de såg, men han var sedan barnaåren i Börninge förhäxad av stenar. Han samlade, studerade, katalogiserade och blev med åren en av landets mest avancerade amatörgeologer.

Ensam efter att nio år hade gått sedan Inga hade avlidit 2002, fördjupade han sig i sin stora samling av stenar, mineraler, med mikroskop och facklitteratur. På våren 2011 rann timglaset ut även för Lave.

Sonen Lars-Göran hade påverkats av föräldrarnas intresse så att han blev geolog och gruvingenjör i Luleå och med verksamheter även utomlands. Iförd gruvhjälm var Lave mycket glad och tacksam för att han fick följa med ut i fält, inte minst uppe i norra Finland.

Huvuddelen av Laves livsverk finns nu i Luleå, där den kan utnyttjas i utbildningen av gruvfolk. En mindre del fick en plats i det som en gång var gårdens "spiskammare". Där kan man se hur vackra och förtrollande stenar kan vara och där kan man kanske förstå hur ett intresse kan utvecklas upp till en nivå fullt i klass med den akademiska.

Lave och Inga ute i naturen på mineraljakt 1994. T.v. monter i Pålssonhuset med bl.a. guldletarens vaskpanna.

Bernt Olof Kierströms spelande apostlaverk kunde återfinnas och återföras till Trelleborg efter ett par hundra års arvsförflyttningar inom släkten.

8.

2012 Trelleborgs urmakarhistoria

I området kring huset Algatan 33 i Trelleborg fanns redan för 300 år sedan ett hantverkskvarter, som från mitten av 1700-talet också hyste en urmakare Bernt Olof Kierström. Men när Carl von Linné passerade Trelleborg på sin skånska resa 1749, noterade han ingen urmakare men väl 73 hantverkare, varav tio skomakare, 3 köpmän och 10 fiskare i *”en lång smal by med en stor gata utsträckt efter södra havssidan av Skånes land”*. Urmakare fanns inte och Bernt Olof Kierström torde inte ha kommit dit förrän under 1760-talet.

Baserat på Gustaf Pålssons barndomsminnen av inredningen i gårdens bostadsdel deponerades från Malmö Tekniska Museum ett lågt golvvur i ett hörn av ”stuan”, för där hade det stått ett sådant sedan någon gång under 1800-talets andra hälft.

På det sålunda anskaffade golvurets visartavla står ingravert *”Kierström Trilleborg”* (med just den stavningen!). Efterforskningar motiverades av att den främste företrädaren för Trelleborgs historia inte hade

något mer att berätta om den urmakaren. Det skulle visa sig att han omkring 1775 tillverkade ett finmekaniskt psalmspelande ”apostlaverk”, där de tolv apostlarna ses defilera förbi Jesus och hälsa honom med en huvudvridning – alla utom förädaren Judas Iskariot, som när uret fungerade skulle ha vridit huvudet åt andra hållet, kanske med något av skam i det sinne som enligt den bibliska berättelsen skulle få honom på avvägar.

Så kom en son, Andreas, som byggde huset Algatan 33 och verkade i Trelleborg och så en ny urmakargeneration som verkade i Ängelholm och så ett par generationer i Halmstad, till slut sex generationer Kierström (Kjerrström) i samma familj och släkt!

Men vart tog det märkliga apostlaverket vägen? Slumpens skördar och bildarkiv i ett släktforskarprogram ledde till en källa nära Växjö, som kunde svara på frågan. Apostlaverket lokaliserades och kom med nuvarande ägarfamiljs goda minne och välvilja att visas upp och därefter deponeras i Trelleborgs Museum. Pålssonhuset kunde därmed till Trelleborg förmedla stadens unika urmakarhistoria och ett exempel på urmakararbete, som måste anses unikt för att ha kunnat framställas i en så oansenlig by som Trelleborg var i mitten av 1700-talet, då berövad sina stadsrättigheter.

Marianne Lundberg, i mitten, visade Glostorps kyrkogård och minneslund för Susanna Calvo Jeu och Stephen J. Jeu från Houston, Texas. Susannas historia gick bl.a. till Käglinge N:o 12 i gamla tider, som blev Marianne Lundbergs barndomshem.

9.

2013 Besök via Google

Från Houston i oljestaten Texas kom ett mejl avsänt av Susanna Calvo Jeu. Hon hade på sin dator färdats genom rymden jorden runt med programmet Google Earth, av släkthistoriska skäl sökt upp Malmö, hittat väg 101 åt sydost och fastnat för byskylten med namnet som fanns i släktkrönikan: Käglinge. Några hundra meter till och hon stoppade vid ett litet hus med gammaldags stråtak. Där nånstans! Susanna letade vidare fram till en adress och skickade frågan om hon och hennes make oljeingenjören Stephen J. Jeu kunde komma på besök och leta efter Susannas släktrötter, som bl.a. går till gården N:o 12, den sista i drift varande från den enskiftade bytomten. Kyrkogården i Glostorp ville hon också besöka, och så blev det.

Besöket i Pålssonhuset föregicks av en promenad i fantasin på de marker som en gång var det som lantmätaren 1806 skrev som ”Kjeglinge Bytompt” med 12 gårdar, några ”gadehus”, allmänning och ”vanning”, vattenplats för både folk och få.

Pålssonhusets guidande ättling till gården N:o 12, Marianne Lundberg, vände sedan på Google Earth och hittade sin fars mosters hus på Brooklyn i New York, något ändrat under 80 års tid men fullt igenkännbart från ett gammalt fotografi med mostern. Så kan man göra i denna nya, sköna IT-värld - besöka emigrantställen via rymden som t.ex. även det äldreboende i Jamestown N.Y., som omtalas i *avsnitt 4*.

Sven Edvin Salje (1914-1988) skulpterad för en plats vid hembygds museet i hans egen by Jämshög.

Pehr Kopparstjärnas gata är nu ett villaområde nära det som en gång var "Kjeglinge Bytompt".

10.

2012 Oxies litterära gata

Vid enskiftet 1806 bestämdes att de tolv gårdarna skulle flyttas ut på omfördelade marker. Det väckte naturligtvis en undran över hur det kunde ha sett ut där på "Kjeglinge Bytompt" ett par hundra meter åt norr och åt söder räknat från nutidens väg mot grannsocknen Törringe. Lantmätaren ritade en fin karta över det och på allmanningen kunde man då tänka sig att en avsutten, giktbruten soldat gick omkring, hjälpande bönder och hantverkare med små sysslor.

Han hade det adligt klingande knektanamnet Pehr Kopparstjärna. Var kunde han ha fått det ifrån? Soldatnamn skulle ju vara korta och lämpa sig för kommandon på kaserngårdar och i fält?

Slumpen gjorde att en omläsning av blekingeförfattaren Sven Edvin Saljes bok "Man ur huse" gav spåret till svaret. Men först ett villospår. I rullorna från "Nr 61 Kjeglinge av Månstorps Compani av Norra Skånska Cavaleriet" 1760 finns Pehr införd som "smälänning". Den stränga vintern 1788 avfördes han från tjänst. Men i Saljes bok berättas om en ålderman med en 12-uddig "kopparstjärna" som visade gårdarnas lägen i hans by. Sant eller fantasi? En åldrig och nästan blind men intellektuellt vital författare kunde besvara frågan. "Så var det i byarna Gaslunda och Gåragiöhl" i gränsbygdssocknen Jämshög, Saljes hemsocken. Han hade en gammal man och dennes nedärvda berättelse som källa:

"Den plåten får icke förkomma. Den får icke bli till tjuvars byte eller svartna i våld. De händer denna bytavla blir lagd i ska vara rättskaffens händer. Ingen vågar trotsa den. Den är både lag och samvete i ett. Och ingen man kan nå längre i förtroende än att få hysa denna plåt i sitt hus."

Nu är soldaten med det fina namnet hedrad med en gata på det nya området – Pehr Kopparstjärnas gata. Därmed har Oxie fått sitt första litterärt förankrade gatunamn. Muntligen bekräftade en åldrande Salje sina källor.

Dessutom hade Pehr en soldatbroder Nils och en militär båtsman Petter – alla tre med namn efter åldermännens hederstecken.

Den första midsommargudstjänsten på gårdstunet 1987 leddes av dåvarande kyrkoherden Per Hammar.

11.

1987 Gamla och nya traditioner

Gustaf Pålsson avled på våren 1987 några dagar efter att han i taklagsfirande hållit ett lysande tal om livet på morföräldrarnas gård. Han hade ett drygt halvår kvar till 90-årsdagen. Hans tradition som kyrkovärd att ordna en midsommargudstjänst i sin egen trädgård intill gården fördes över till det gamla gårdstunet den sommaren, då också visningar varje söndag startade.

Efter några år formades sommarvisningarnas avslutning till familjeevenemanget ”Pålssondagen” med aktiviteter vid gården och i det närliggande naturområdet, där Gustaf var med och inventerade de latinskt namngivna växterna (avsnitt 1). Nuvarande Gustaf Pålssons väg går ditåt.

Han avslutade sin berättelse med att uttrycka hur lycklig han kände sig över att hans morföräldrars gård skulle få leva vidare och berätta för nya generationer om hur det var en gång i gammal tid. Det var lördagen den 9 maj 1987. Torsdagen därpå lämnade han jordelivet.

Hans önskan syntes uppfylld den Pålssondag då en rad snyggt parkerade barnvagnar bekräftade att historien snart kunde berättas för en ny omgång skolbarn...

Och den gamla gården på slätten slutar inte att berätta med det som har kommit fram sedan restaureringen gjordes, vilket egentligen skedde bara för att det skulle vara fint där vid landsvägen genom byn.

Svenska Kyrkan i Oxie.
www.kaglinge.com

Den gamle kyrkvärden Gustaf Pålsson tog emot Skånska Gårdars diplom för bevarandet av gården på Käglinge N:o 2 den 9 maj 1987. Den 14 maj avled han och den tradition med midsommargudstjänst som han själv hade startat flyttades in på det gamla gårdstunet. Skånska Gårdars Eric Lilius gav blommor och diplom för gårdens bevarande.

Med ideellt arbete inom Käglinge Egnahemsförening under åren 1985-1987 restaurerades gården och har vårdats och visats sedan dess. Malmö Förskönings- och Planteringsförening gav ett avgörande ekonomiskt stöd till det omfattande arbetet.

Må detta beaktas och ansvar tagas även framledes. Historia är livets backspegel.